

TRAPSAVEC

SBÍRNÍK TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE

96. ROČNÍK

REWARD 2020

TRAPSKÝ
REWARD 2020

Selfíčko se seniorem

Červená turistická značka nemilosrdně stoupala od Děčína na Horní Chlum a jarní zeleň bodala do očí. Horáček ještě pod kopcem udělal několik rychlejších selfíček svým jablíčkem, ale pak tiše a nakonec hlasitě nadával. „Prej, že vyjedeme jako František. Prostě doba pokročila, kámo! Dneska už takhle nikdo nejezdí!“ supěl pod svým novým batohem z armyshopu. „Ahoj,“ ozvalo se z protisměru. Kluk v kostkatý košili a klobouku nám zalomil palec stejně jako před půl rokem František.

„Jdete na rozhlednu?“

„Možná,“ řekl jsem neurčitě. „My tady, kámo, hledáme asi 80 let starou bábu,“ ušklíbl se Horáček a vytáhl starou černobílou fotku krásný holky se smutnýma očima. „Tuhle!“ Vrazil mu fotku do očí.

„Neznáš ji náhodou?“

Kluk odtáhl fotku do zaostřitelný vzdálenosti a důkladně jí prohlédl. Dokonce fotku otočil na rub.

„Na to, že je jí osmdesát, je moc hezká,“ usmál se, „ale tu fakt neznám. A jste tu podle všeho špatně. Tady je v rohu z druhé strany napsáno: Majda z Chlumu od Hirschbergu. Hirschberg byly německy Doksy. Tady ten Chlum je u Děčína. Ten byl německy Tetchen.“

„Vy nevíte, co je selfie tyč?“ ptal jsem se o Vánocích, půl roku před výstupem na Chlum důchodce Františka. Nechápavě vrtěl hlavou.

„OMG!“ František seděl v Hortenzii - domově důchodců. „Ty se dávaj na hrob, kámo,“ upliv si předtím Horáček při pohledu na jméno starobince.

„Alespoň si už zvykaj,“ uchechl se cynicky a vycvaknul se jablíčkem pod nápisem „Hortenzie“. Teprve pak jsme vešli dovnitř. „Ty vaše nevímnacotyče mi připomněly policejní obušek. Ale to jsem byl mladý. A co tady vlastně u mě děláte?“ zajímal se František.

Chvíli jsme mlčeli. Myslel jsem na to, jak fotka mého ksichtu s klínem hus letící podzimní oblohou sklidila větší úspěch, než fotky před pražskými pamětihodnostma, který frčely na fejsu v září. I mně samotnému se to líbilo.

„Protože je to příroda, kámo, a to se nevokouká,“ poučil mě Horáček.

„Já mám ale tipa na něco megahustýho. Pomáhat alienům v domovech!“

„Jakech domovech?“

„Důchodců, vole.“

„OMG!“ vypadlo ze mě.

„Hele, slyšel jsem u fotra v autě na radiožurnálu, že můžeš před Vánocema obdarovat nějakýho důchodce.“

„Ty seš fakt lama. Matka škrťí love. Jsem švorc a budu sponzorovat alieny?“

„Lama seš ty, kámo,“ prohlásil Horáček. „Jsou dárky, za který nedáš skoro nic. Půjdeš s babkou na procházku, nebo jí něco přečteš. Jsou vosamělý. A hlavně se u toho blejskneš a dáš na fejs. To bude lajků,“ kejval hlavou Horáček.

„Nováček pomáhá alienům. Bomba!“ Musel jsem uznat, že Horáček není úplnej vůl.

„My jsme přišli za váma, kámo,“ odpověděl Horáček po chvíli ticha Františkovi. „Abyste nebyl tak vosamělej, tady v tom domově.“

„Přišli jsme vám splnit nějaký vánoční přání.“

„To jste hodní, chlapani, ale říkejte mi Frenku.“ Podal nám ruku a přitom nás chytil za palec.

„Novič,“ vypadlo ze mě.

„Hory123“ zazubil se Horáček.

„Zajímavé trempské přezdívky,“ podivil se Frenk. Pak se přestal usmívat a koukl na selfie tyče, které jsme třímali v ruce jako klacky připravené k ráně. Přitom si sáhl na starou jizvu na temeni olýsalé hlavy a začal vyprávět:

„Řídkou tmou počínající červencové noci tehdy prořízla ostrá zář světlometů, která okamžitě zrušila kouzlo ohně. Ozval se řev motorů a zuřivý štěkot psů. Výkřiky povelů. „Soudruhu rotný, proved'te zajištění! Praporčíku, deset lidí zleva!“ Cvakaly závěry zbraní a prostranství se zaplnilo modrýma uniformama. Bylo to jako z filmu. Dokonce jsem na stojánku zahlédl kulomet. Ostré světlo se odráželo od ocelových příleb, které měli někteří soudruzí na hlavě. Bylo mi 24 let. Strachy jsem ztuhnul a očima hledal Majdu. Stála vedle mě a clonila si tvář hřbetem štíhlé ruky. Potkali jsme se dřív v Praze a já jí ten den řekl, že bych s ní do toho praštil. Nic na to neřekla, a tvářila se hrozně smutně. Měla krásný tmavý oči a pod levým okem roztomilou pihu.“

„Jako ta knihovnice, co mi půjčovala knížky vod Huga,“ vpadnul jsem Frenkovi do vyprávění.

Nechápavě se na mě otočil. „Od Huga?“

„Noo,“ protáhl jsem, „taky se divila, když jsem to na ní vybalil.“

„A kdo to je?“ žasnul Frenk.

„Přesně takhle nahluhle krčila nos, jako vy. Taky neznala Huga! Toho byste ale znát měl!“ poučil jsem nevzdělaného Frenka stejně jako tehdy v létě knihovnici.

„Ty myslíš Viktora Iga?“ rozesmál se Frenk.

„To říkala taky: „Čte se to „Igo“, pane Nováček, „Igo“,“ napodobil jsem hlasem knihovnici. „Měli Chrám matky boží a Dělníky moře.“

„Co to sem, kámo, pleteš?“ ozval se Horáček. „Já jen, že měla taky pěkný oči a pihu. Pod okem.“

„Vole, vodkdy čumíš po čtyřicítkách?! A nepřerušuj s chujovinama, když nám Frenk krmí ucho,“ setřel mě Horáček a pobídl Frenka.

„Jménem zákona se rozejděte!“ křičel rázný hlas. Byli jsme však ze všech stran obklíčení,“ pokračoval Frenk. „Nikdo z několika desítek kamarádů a kamarádek u ohně se ani nepohnul. „Oheň byl řádně povolen,“ ohradil se někdo z pořádající osady. To víte, na všechno tehdy musel bejt štěpl. Místo odpovědi ho nejbližší stojící soudruh praštil do obličeje pendrekem. Klukovi vykvetl ve tváři rudý flek a pak se zlomil v pase. Psi se zuřivě rozštěkali a soudruh s pendrekem začal řvát. „Do teď jsme se s váma jenom mazali.“ Tedy on to řekl kapánek drsněji. „Ale tomu je konec,“ řval. Pak na nás vlítli jako vosy a začali nás řezat hlava nehlava.“

„Hustý!“ vykřikl Horáček.

„Čekejte, musím na hajzl,“ a vyběhnul ze dveří.

„Jak se ti líbily ty knížky od „Iga“,“ usmál se opět přerušovaný Frenk.

„Já je nečet. Jen jsem se vycvaknul s Chrámem matky boží na hajzlu a s Dělníky v kuchyni a loupnul to na fejs. Vypadalo to skoro skvěle. Ještě to chtělo si nasadit fotrovy brejle. Měl jsem pak takovej vzdělanej výraz.“

„A proč sis ty knížky vůbec půjčoval?“ divil se Frenk.

„OMG! Vy se ptáte jak ta knihovnice. Říkal jsem si, vo co jí de! Přitom ten trotl Horáček měl u Bídníků od Huga daleko víc lajků než já u Chrámu i u Dělníků dohromady a přitom stejně jako já četl úplný kulový! I matka se divila, že čtu o prázdninách povinnou literaturu.“

„Jo, čtu Chrám matky boží, kámo,“ řekl jsem jí. To kámo mi ujelo a hned jsem za to vod ní vyfasoval lepáka.“

Horáček byl zpět, Frenk nechápavě kroutil hlavou a pak pokračoval. „Taky jsem tehdy dostal dvě rány přes záda. Řev, nadávky, zmatek a křik. Snažil jsem se chránit Majdu, chytit jí za ruku a vytáhnout z davu, ale o někoho jsem zakopl a Majda se mi vysmekla. Oslnil mě světlomet, dostal jsem ránu do zátylku a ztratil vědomí.“

„Vstávej, šmejde zelenej,“ slyšel jsem řvaní nejprve z dálky a pak už zcela zřetelně. Kopal do mě soudruh v modré uniformě. V rameni jsem cítil ochromující bolest. Ruka snad musela být vykloubená. „Majdo!“ volal jsem zoufale. „Do řady!“ řval soudruh zpod ocelové přílby a ukazoval kamsi pendrekem.

Bitím nás formovali do řad a na konci paseky vyhnali na cestu. Ten, kdo se ozval, dostal ještě větší nakládačku. Možná vám to přijde neuvěřitelný, ale někdo začal zpívat písničku Rodné údolí a postupně se k němu ostatní přidali. Ti soudruzi do nás pak řezali ještě urputněji, ale umlčet nás se jim nepodařilo. Tu jizvu,“ hladil si Frenk hlavu, „mám od rány pendrekem. A ty vaše tyče mi to připomněly.“

„A co Majda?“ zajímalo mě.

„Nemohl jsem se k ní tenkrát dostat. Klopýtal jsem v řadě ostatních a viděl jen záda těch přede mnou. Pak nás po lesních cestách přihnali k silnici a nacpali do modrejch Roburů. To byla taková skříňová dodávka v barvách Veřejný bezpečnosti. A rozvezli nás po okolním kraji. Klidně i třicet kilometrů daleko. O věci většina kamarádů přišla.“

„A Majda?“

„Představte si, že Majdu jsem už pak nikdy neviděl. Volal jsem jí do zaměstnání. Psal jsem na adresu, kterou mi dala, ale marně. Asi se moje nabídky k sňatku polekala. Já se později opravdu oženil. Ale život rychle utekl a já zůstal sám. Přál bych si vědět, jestli Majda ještě někde je. A hlavně, proč už se pak po tom maléru nikdy neozvala. Ale tohle přání mi, chlapci milý, asi nesplníte.“

Chvíli jsme na něj civěli a Horáček řekl: „No to asi ne, kámo. A můžeme se s váma aspoň vyfotit?“

„Co by ne, chlapci, tam na to zapomeňte. Budu rád, když třeba vyjedete někam ven, jak my tehdy a pak za mnou přijdete a povyprávíte mi po tom. To víte, já už se nikam nedostanu.“

„Počkejte! Nemáte alespoň její fotku?“ napadlo mě.

Nebud' naspeedovanej!“ štouchal do mě Horáček. „Uděláme selfička na fejs a padáme!“

„Říkal jste, že byla z Prahy?“ ignoroval jsem Horáčka.

„Vlastně říkala, že je původem z Chlumu. To je taková víska na severu mezi kopci, hned kousek od Děčína. Ale já se tam po ní tenkrát neúspěšně ptal.“ A vyhrabal odkudsi starou fotku. Na ní holka s krásnýma, ale děsně smutnýma očima a malou pihou pod okem.

„My vám jí najdeme,“ mrknul jsem na Frenka.

„Snad si nechceš hrát na detektiva?“ ušklíbl se Horáček.

A pak přišly Vánoce a po nich jaro. Po našem prvním vandru na Chlum a do Doks se nám pak za Frantou nechtělo.

„Prostě mu to řekneme, kámo,“ nedal se Horáček.

„A co jako?“ ozval jsem se. „Že jsme Majdu nakonec našli? Že její dcera, co dělá v knihovně v Praze, má stejný voči i s tou malou pihou jako její máma na tý starý fotce? Že Majda žije v úplně jiným Chlumu a je jí 81 let? Že tehdy byla

nasazená na trempy a dělala pro státní tajnou polici? OMG! To chceš? Zkazit mu na Majdu vzpomínku?“

„Hod' se do klidu, romantiku, ona to přece dělat musela!“ ukázal na mě Horáček. „Vydírali jí. Měla totiž tátu Němce. Magdalena Richter. Slíbili jí, že ji pak pustí za ním, za dráty. Proto měla asi na fotce ty smutný voči. Říkala, že se tehdy do Franty zabouchla, a po tom zásahu už na to dál neměla žaludek. Nikdy jí za jejím tátou nepustili.“

„Ale že jsme spali u Doks pod převisem jako vopravdový trampové a že to byl mazec, mu říct můžeme, ne, kámo?“ couvnul jsem.

„A že třeba pojedeme zas.“

„No vidíš, to mu udělá radost! Vždyť to bylo taky jedno jeho přání,“ zaradoval se Horáček.

„Hlavně se s ním cvakneme, ať je to konečně na fejsu,“ zubil se. „Novič a Hory123 pomáhají alienům.“

Nahrnuli jsme se do Hortenzie jako velká voda. „Kampak, kluci?“ zvedla recepční oči od desky stolu.

„Za Frenkem.“

„Pan František předevčírem zemřel. Bylo mu poslední dobou dost špatně. Vy jste ti kluci, co jste tu byli před Vánoce?“

Mlčky jsme přikývli.

„Pan František vám tu něco nechal, kdybyste se ještě ukázali.“

Z papírové krabice na trávník před Hortenzií vypadl nůž, ešus, podivný kus plátna se spoustou řemínků a přezek s nápisem U.S. a dvě skoro nový zelený bundy.

„Kámo, trochu velkéj outfít, ne?“ ušklíbl se Horáček, když jsme je voblíkli.

„Do toho, ty vole, teprve dorosteme!“

„Cool,“ vydechl Horáček. „To bude pak lajků!“

2. místo – Próza Oldpsavci

Tomáš Racek – Tom (Praha)